

[Poul Møller.]

i hvert fald ikke når man er leder af en mindretalsregering.

Statsministeren gjorde nogle bemærkninger om skattepolitik. Jeg har set i morgenaviserne i dag, at disse udtalelser om skattepolitikken er blevet udlagt forskelligt. I én avis står, at statsministeren har opgivet at få nogle penge i dette finansår, i en anden avis står, at vi kan vente forslag til november. Jeg må indrømme, at der, når jeg tænker efter, var nogle kryptiske udtalelser i talen, som jeg ikke rigtig forstod. Jeg vil derfor gerne høre: gælder åbningstalen stadig væk, så at der vil blive fremsat lovforslag om ekstra indtægter til staten — sådan hed det i åbningstalen den 5. oktober — eller er statsministeren kommet til en anden betragtning? Han har jo lov til, måske efter vore råd, at opgive et sådant forslag, men lad os få klar besked herom.

Statsministeren var imidlertid mere inde på selve skatteomlægningen, og jeg havde på fornemmelsen, at statsministeren mente, at det var os, der har arbejdet for en skatteomlægning i så mange år, der havde hindret den. Statsministeren sagde, at nu var regeringens forslag til en skatteomlægning der, men man tog dem ikke op, man gjorde ikke noget ved dem. Hvordan forholder det sig så med denne sag? Det forholder sig således: for det første har regeringen fremlagt et merværdiafgiftsforslag, men regeringen har ikke fremlagt noget skatteforslag. Regeringen har fremlagt en skitse, på samme måde som vi har fremlagt en skitse; den har selv kaldt det en skitse, ikke et forslag. Det er kun statsministeren, der har kaldt det forslag. Den daværende finansminister fremlagde det i tingets udvalg som en skitse — det kan man også se af det materiale, der foreligger — en skitse med alt muligt forbehold over for de statsudgifter, der ville komme de næste to finansår. Den 2. september havde vi udvalgs møde i udvalget om merværdiafgiften. Den nye finansminister mødte os der og han kan bekræfte, at han under denne udvalgsdrøftelse sammen med udvalget konstaterede, at vi på nuværende tidspunkt vidste for lidt om udgifterne i 1966-67 og i 1967-68, til, at vi kunne lægge os fast på en skattepolitik og gennemføre nogle bestemte skatteforslag. Dette fremgår også af åbningstalen,

hvori der står — det findes sp. 7-8 i Folketingsstidende —:

„Regeringen vil i nær fremtid forelægge foreløbige skøn over stigningen i statens udgifter i finansåret 1967-68. Selv med de væsentlige usikkerhedsmomenter, der knytter sig hertil, vil disse skøn være af stor betydning for de videre drøftelser vedrørende skattereforplanerne. Disse drøftelser vil omfatte en nøje gennemgang af statsudgifterne inden for de forskellige områder.“

Vi ved jo alle, at disse skøn ikke er kommet endnu. Men er det så rimeligt at sige, at det er oppositionen, der ikke har kunnet befordre tankegangen om omlægning, når vi endnu ikke har fået disse udgiftsskøn? Ville den højtærede statsminister anse det for forsvarligt, om dette folketing havde besluttet skattelettelse af et omfang på milliarder i 1967-68 og i 1966-67 uden at kende den sandsynlige udvikling i statsudgifterne? Statsministeren ville naturligvis have afvist det og sagt, at det kunne regeringen ikke være med til, før man havde disse udgiftsskøn. Derfor synes jeg, statsministeren skulle lade være med at bebrejde os noget, som skyldes det rent faktiske forhold, at regeringen ikke har et sådant indblik — og det er forståeligt — over udgiftspolitikken i de kommende år, som er nødvendigt, for at vi kan vedtage en skatteomlægning.

Så sagde den højtærede statsminister, at vor skitse ikke var noget konkret svar. Når jeg gennemgår vor skitse — og jeg har gjort nogle bemærkninger derom tidligere under åbningsdebatten — er det mit indtryk, at den var mere konkret end regeringens løse ord og regeringens såkaldte skattelettelse, der efter min mening hang på månen.

Den højtærede statsminister gjorde også nogle bemærkninger om det norske valg. Jeg skal ikke komme dybt ind på dem. Det, der er det afgørende ved bedømmelsen af de norske valg, er, at sammenhold mellem partier uden for arbejderpartiet kan give en ny regering, og den højtærede statsminister ved, at de politiske forhold er således i Danmark, at hvis den norske situation var opstået tidligere, så havde vi aldrig haft nogen socialdemokratisk regering. Sandheden er jo, at der aldrig